

ORĘDOWNIK

Powiatu Leszczyńskiego

Organ urzędowy dla powiatu oraz dla miast Leszna, Rydzyny, Osieczny i Święcichowy.

Nakł. i drukiem Drukarni Leszczyńskiej Sp. zap. z ogr. odp. w Lesznie.
Odpowiedzialny: Za dział urzędowy Urząd Ziemiański w Lesznie.
Za dział nieurzędowy Leon Trzebiński w Lesznie. Telef. nr. 61.

Nr. 77. Leszno, dnia 16. października 1920. Rok I.

Ogłoszenie.

Plan szczepienia ospy pana Dr. Schönrock a z Włoszakowic podległ zmianie. Szczepienie ospy dla Brenna, Zaborowa i Miasteczka odbędzie się w szkole w Brennie dn. 20. X. 20 o godz. 2 po południu.

Do oględzin winni się wszyscy stawić dn. 27. X. 1920 także o godz. 2 popoł.

Powyższe podaje do wiadomości.

Leszno, dnia 14. 10. 1920. Sobeski, Starosta.

Rozporządzenie w przedmiocie wypieku.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21 (Dziennik Ustaw nr. 56) rozporządzam, co następuje:

Art. 1.

Wypiek przemysłowy lub zarobkowy z mąki zbożowej wszelkiego rodzaju ciast, tudzież innych wyrobów cukierniczych i piernikarskich jest zakazany.

Przy wypieku z mąki ziemniaczanej ciast, tudzież innych wyrobów cukierniczych i piernikarskich wolno dodawać najwyżej 10 części mąki zbożowej na 100 części całej masy surowej.

Art. 2.

Bez względu na zakaz art. 1 wolno wyrabiać pierniki, suche biszkopty i sucharki specjalnym fabrykom, które na ten cel otrzymują od rządu osobny przydział mąki.

Produkty te wolno wprowadzać w obrót tylko z widocznym oznaczeniem firmy wytwórczej na produkcie lub jego opakowaniu.

Art. 3.

Piekarniom nie wolno wypiekać, mieć na składzie i sprzedawać innego pieczywa, jak tylko chleb oraz jednofuntowe i 70-gramowe bułki na znaczki chlebowe.

Jedynie tym piekarniom, które uprawnione są do wypieku i sprzedaży pieczywa dla chorych, wolno na warunkach, przewidzianych dla obrotu takim pieczywem, wypiekać, mieć na składzie i sprzedawać nadto sucharki na znaczki chlebowe.

Piekarniom wolno we wyjątkowych wypadkach na mocy osobnego zezwolenia władzy administracyjnej 1. instancji mieć na składzie i sprzedawać ciasta i wyroby cukiernicze oraz piernikarskie z mąki zbożowej w rozumieniu ustępu 2 art. 1-go niniejszego rozporządzenia.

Art. 4.

Nie wolno przyjmować do odpiekania żadnego rodzaju cudzych ciast lub innych wyrobów piekarskich, cukierniczych wzgl. piernikarskich.

Na wyjątki zezwolić może tylko władza administracyjna 2. instancji.

Art. 5.

Do przemysłowego lub zarobkowego wytwarzania pieczywa wszelkiego rodzaju nie wolno używać masła.

Innych tłuszczów zwierzęcych lub roślinnych nie wolno do wytwarzania pieczywa używać w ilości większej, niż 10 setnych wagi całej masy surowej.

Art. 6.

Przepisy niniejsze nie dotyczą zarządzeń władz

miejscowych co do pieczywa dla chorych, ani zarządzeń władz wojskowych co do pieczywa dla wojska, ani też wypieku na cele rytualne.

Art. 7.

Obrót pieczywem, nie odpowiadającym warunkom powyżej określonym, jest zakazany.

W wyjątkowych wypadkach władza administracyjna 2. instancji udzielić może na sprzedaż dawnych zapasów zezwolenia, ważnego jednak najdalej do 31 grudnia 20 r.

Art. 8.

Urzednicy policji oraz osoby, działające z polecenia policji, mają prawo wolnego w każdej chwili wstępu do tych miejsc i ubikacji, gdzie dokonywa się wytwarzanie pieczywa i wypiek, oraz prawo wstępu w czasie pracy i czynności do tych miejsc i ubikacji, gdzie pieczywo się przechowuje, wystawia na sprzedaż lub opakuje, gdzie domyślać się można istnienia wspomnianych produktów spożywczych, lub wreszcie gdzie przechowuje się księgi i zapiski obrotowe.

W miejscach i ubikacjach tych wolno im dokonywać oględzin i rewizji, przeglądać księgi i zapiski obrotowe, stwierdzać i kontrolować wspomniane produkty, i podług własnego uznania brać próbki za potwierdzeniem odbioru.

Art. 9.

Właściciel przedsiębiorstw wzgl. posiadacze odnośnych pomieszczeń i ubikacji, jakoteż ustanowie przez nich kierownicy ruciu i funkcjonariusze, winni osobom, mającym według artykułu poprzedniego prawo wstępu do danych miejsc i ubikacji, udzielać na zadanie wyjaśnień, co do postępowania przy wytwarzaniu i wypieku wyżej wspomnianych produktów, co do rodzaju, ilości i pochodzenia materiałów, używanych do wytwarzania i wypieku, i co do rozmiarów przedsiębiorstwa.

Art. 10.

Osoby działające z polecenia władz wzgl. urzędów, w art. 8 wymienionych, powinny bezużyty swego służbowego obowiązku sprawozdawczego i dla obowiązku donoszenia o nieprawidłowościach zachować zupełne milczenie co do urzędzeń i stosunków, o których przez kontrolę pweźmą wiadomość, i wstrzymać się od zdradzenia lub spożytkowania tajemnic zawodowych i fabrycznych co do procesu pracy i co do obrotów oraz interesów przedsiębiorstwa.

Art. 11.

Władza administracyjna 1. instancji może na czas ograniczony lub nieograniczony zamknąć w całości lub w części zakład względnie przedsiębiorstwo, lub zakazać w niem sprzedaży produktów spożywczych, wymienionych w niniejszem rozporządzeniu, jeśli właściciel wzgl. kierownik nie stosuje się do przepisów niniejszego rozporządzenia wzgl. do zarządzeń, wydanych na zasadzie niniejszego rozporządzenia.

Przeciwko zarządzeniu zamknięcia zakładu wzgl. przedsiębiorstwa lub przeciw zarządzenemu zakazowi sprzedaży przysługuje w 8 dniach odwołanie do władzy administracyjnej 2. instancji, która rozstrzyga ostatecznie. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania zaczepionego zarządzenia.

Art. 12.

Wszelkie wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia lub zarządzeniom władz, wydanym na mocy niniejszego rozporządzenia, oraz usiłowania takich wykroczeń i współudział w nich podlegają karze aresztu lub więzienia do 6 miesięcy i grzywnie do 1.000.000 marek lub jednej z tych kar.

Ponadto można orzec konfiskatę produktów, do których wkroczenia, usiłowanie lub współudział się odnosi, bez względu na to, czyją własność stanowią te produkty.

Art. 13.

Postępowanie karne odbywa się z zastosowaniem przepisów ustępów 3, 4 i 5 artykułu 9 rozporządzenia z dnia 25 lipca 1920 r., wprowadzającego dla byłej dzielnicy pruskiej przepisy wykonawcze do ustawy z 9 lipca 1920 r. o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/21 (Dziennik Urzędowy nr. 39).

Grzywny oraz konfiskaty przypadają na Skarb Państwa.

Art. 14.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 11 października 1920 r.

Rozporządzenie Głównego Urzędu Żywnościowego z dnia 16 października r. 1919 (Tygodnik Urzędowy nr. 58 str. 298) zakazujące procederowego wytwarzania ciastek i kremów, oraz wszelkie przepisy, stojące w sprzeczności z przepisami niniejszego rozporządzenia, tracą moc prawną.

Poznań, dnia 30 września 1920 r.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej.
W. Kucharski.

Powyższe rozporządzenie podaję do wiadomości wszystkich przedsiębiorstw trudniących się wypiekiem, z poleceniem ścisłego przestrzegania pod groźbą surowych kar. W myśl art. 12 niniejszego rozporządzenia.

Leszno, 10. 10. 1920 r. Sobeski, Starosta.

Rozporządzenie

w przedmiocie wywozu ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej.

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o tymczasowej organizacji zarządu byłej dzielnicy pruskiej (Dziennik Praw nr. 64) rozporządza, co następuje:

Art. 1.

Prawo sprzedaży i wywozu ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej przysługuje wyłącznie Ministerstwu byłej dzielnicy pruskiej.

Zakazuje się wszelkiego pozbywania lub wywożenia ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej wbrew przepisowi ustępu 1.

Umowy prywatne, których przedmiotem jest sprzedaż i wywóz ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej, unieważnia się. W wypadkach, w których wypełnienie takich umów leży w interesie państwowym, może Ministerstwo byłej dzielnicy pruskiej zezwolić na wyjątki.

Art. 2.

Prawo określone w ustępie 1 artykułu 1, wykonuje Ministerstwo byłej dzielnicy pruskiej przez podlegający mu rządowy organ handlowy lub też za pośrednictwem firm prywatnych.

Art. 3.

Nadzór nad sprzedażą i wywozem ziemniaków przez instytucje, powołane w myśl art. 2, sprawuje Ministerstwo byłej dzielnicy pruskiej przez Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami z siedzibą w Poznaniu.

Art. 4.

Zakres działania Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami obejmuje:

- a) wydawanie instrukcji oraz zarządzeń, wiążących w zakresie, obejmującym sprzedaż i wywóz ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej, instytucje, powołane w myśl art. 2, tak w sprawach dotyczących organizacji tych instytucji, jak i w sprawach dotyczących ich agend,
- b) ustalenie zasad obowiązujących przy transakcjach, których przedmiotem jest pozbywanie i wywożenie ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej,
- c) zatwierdzenie powyższego rodzaju transakcji,

d) stemplowanie listów przewozowych na wywóz ziemniaków poza granicę byłej dzielnicy pruskiej i rozstrzygnięcie nad kolejnością wysyłek,

e) prowadzenie ewidencji wywozu i cen,

f) znoszenie się z innymi władzami w sprawach, określonych pod a) do e).

Art. 5.

Ministerstwo byłej dzielnicy pruskiej może odjąć firmie prywatnej upoważnienie udzielone jej w myśl art. 2, jeżeli firma nie stosuje się do zarządzeń Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami, opartych na przepisach art. 4, lub też prowadzi agendy, związane z wykonaniem prawa, określonego w ustępie 1 art. 1, w sposób niezgodny z interesem publicznym.

Art. 6.

Wszelkie wykroczenie przeciw zakazowi ustępu 2 art. 1 niniejszego rozporządzenia, tudzież usiłowania takich wykroczeń lub współudział w nich podlegają karze więzienia do 6 miesięcy i grzywnie do 100000 marek lub jednej z tych kar.

Ziemniaki, stanowiące przedmiot czynu karygodnego, jakoteż kwoty, uzyskane ze sprzedaży takich ziemniaków, ulegają konfiskacie bez względu na to, czyją są własnością.

Art. 7.

Niestosowanie się firmy prywatnej, powołanej w myśl art. 2, do zarządzeń Komisarza rządowego dla spraw obrotu ziemniakami, opartych na przepisach art. 4, podlega grzywnie do 100000 marek.

Jeżeli czyn karygodny spowodował szkodę dla Państwa lub interesów publicznych, orzec można nadto karę aresztu lub więzienia do 6 miesięcy, o ile ogólne przepisy karne nie przewidują kar wyższych.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 11. października 1920 r.

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy, stojące w sprzeczności z niniejszym rozporządzeniem.

Poznań, dnia 6. października 1920 r.

Minister byłej dzielnicy pruskiej.
W. Kucharski.

Powyższe rozporządzenie podaję do wiadomości i przestrzegania.

Leszno, dnia 11. 10. 1920 r. Sobeski, Starosta.

Pomiędzy bydłem gospodarza Jana Pflanza w Nowejwsi wybuchła zaraza pyska i racie.

Pomiędzy bydłem obszaru dworskiego Oporowo stwierdzono zarazę pyska i racie.

Leszno wschód, dnia 13. 10. 1920.

Komisarz obwodowy.
Sauer.

Zaraza pyska i racie wybuchła, pomiędzy bydłem w Piotrowicach Dom., leśniczego Wilhelma Paula w Długiej Starej, wdowy Dumke w Rojaczynie, i pomiędzy bydłem deputaników w Strzyżewicach Dom.

Leszno zachód, d. 14. 10. 1920.

Komisarz obw.
Trawiński.

Czerwonka pomiędzy trzodą chlewną gospodarza Józefa Schmidta w Nowych-Długach ustała.

Włoszakowice, dnia 12. 10. 1920.

Komisarz Obwodowy: Vogel.

Pomiędzy bydłem obszaru dworskiego Jezierzewo stwierdzono zarazę pyska i racie.

Osieczna, dnia 12. 10. 1920.

Komisarz obwodowy.
Szawelski.